

de Rechtspraak

De Staatssecretaris van
Volksgezondheid, Welzijn en Sport
drs. M.J. van Rijn
Postbus 20350
2500 EJ Den Haag

bezoekadres
Kneuterdijk 1
2514 EM Den Haag

correspondentieadres
Postbus 90613
2509 LP Den Haag

t (088) 361 0000
f (088) 361 0022
www.rechtspraak.nl

datum 4 september 2013
contactpersoon Voorlichting
doorkiesnummer 06-18609322
e-mail voorlichting@rechtspraak.nl
uw kenmerk 124348-105297-HLZ
cc De Minister van Veiligheid en Justitie
onderwerp Wetsadvisering concept wetsvoorstel Maatschappelijke
Ondersteuning 2015

Geachte heer Van Rijn,

Bij brief van 14 juni 2013 met bovengenoemd kenmerk verzocht u de Raad voor de rechtspraak (de “**Raad**”) advies uit te brengen inzake het concept wetsvoorstel Maatschappelijke Ondersteuning 2015 (het “**Wetsvoorstel**”). Dit wetsvoorstel zal de huidige Wet Maatschappelijke Ondersteuning geheel vervangen en behelst een deel van de in het Regeerakkoord opgenomen maatregelen met betrekking tot de hervorming van de langdurige zorg.

Het wetsvoorstel stelt de eigen verantwoordelijkheid van de burger centraal. Zelfredzaamheid en meedoen in de samenleving is een verantwoordelijkheid van de burger. Dit betekent een kanteling in het denken: van meer uniforme rechten op een vaststaand zorgaanbod naar ondersteuning op maat, gericht op de individuele wensen en behoeften. Doel van het wetsvoorstel is verbetering van de kwaliteit van zorg en ondersteuning, vergroting van de betrokkenheid van mensen bij elkaar en het waarborgen van de financiële houdbaarheid van de langdurige zorg. De aanspraken op extramurale zorg in de AWBZ komen te vervallen en de bijbehorende budgetten worden overgeheveld naar gemeenten. Gemeenten krijgen hiermee een brede verantwoordelijkheid voor de maatschappelijke ondersteuning van hun inwoners. Voor de meest kwetsbare personen, voor wie deelname aan de samenleving niet meer mogelijk is, blijft recht bestaan op passende zorg in een beschermende, intramurale omgeving in een nieuwe ‘kern-AWBZ’. Zorg gericht op herstel van een aandoening of het tegengaan van verslechtering wordt volledig ondergebracht in de Zorgverzekeringswet.

Gehoord de gerechten, adviseert de Raad als volgt.¹

---

¹ De Raad voor de rechtspraak heeft op grond van artikel 95 van de Wet op de rechterlijke organisatie een wettelijke adviestaak met betrekking tot nieuwe wets- en beleidsvoorstellen die gevolgen hebben voor de rechtspraak. De adviezen worden vastgesteld na overleg met de gerechten. De Raad voor de rechtspraak is een adviescollege in de zin van artikel 79 en 80 van de Grondwet. Bij het opstellen van zijn adviezen beoordeelt de Raad de voorgenomen wet- en regelgeving in het bijzonder op de gevolgen voor de organisatie en de werklust van de gerechten en op de (praktische) toepasbaarheid en uitvoerbaarheid. Rechters zijn bij de behandeling van individuele zaken niet gebonden aan de inhoud van de wetgevingsadviezen van de Raad voor de rechtspraak.

de Rechtspraak

datum 4 september 2013
pagina 2 van 10

Hoofdpunten:

- De Raad kan zich niet vinden in de in het wetsvoorstel opgenomen werkwijze bij de maatwerkvoorziening, waarbij de zorgzoekende eerst een melding bij het college moet doen en de uitkomsten van het op basis van die melding door het college te verrichten onderzoek moet afwachten, alvorens hij een aanvraag voor een maatwerkvoorziening kan indienen. Deze werkwijze wijkt af van de systematiek van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en leidt tot onduidelijkheid en een verminderde rechtsbescherming van de zorgzoekende.
- In het wetsvoorstel is een veel verdergaande bevoegdheid tot het binnentreden van een woning zonder toestemming van de bewoner opgenomen dan thans geldt in het kader van de sociale zekerheid. De Raad is van mening dat er geen reden is om af te wijken van de huidige praktijk terzake en verzoekt het wetsvoorstel in die zin aan te passen.

Advies

I Decentralisatie

Algemeen

De Raad constateert dat in wetsvoorstellen die recent aan hem ter advisering zijn voorgelegd² steeds meer wordt gekozen voor het vervangen van genormeerde bevoegdheden door bevoegdheden die een grote beleidsvrijheid en/of beoordelingsvrijheid voor het bevoegde bestuursorgaan inhouden. Hoewel een dergelijke gang van zaken het mogelijk maakt om maatwerk te leveren, is er ook een keerzijde. De rechtszekerheid voor een burger komt onder druk te staan, omdat de voorzieningen waar hij aanspraak op wenst te maken steeds minder genormeerd zijn. Dit leidt ertoe dat het voor een burger niet inzichtelijk is waar hij aanspraak op kan maken.

De verantwoordelijkheid van gemeenten zal met dit wetsvoorstel en de daarbij behorende decentralisatie van taken en bevoegdheden groter worden. De Raad vraagt zich af of voldoende is doordacht wat de risico's van een dergelijke decentralisatieoperatie zijn. Niet alleen zal in 2015 dit wetsvoorstel door gemeenten uitgevoerd moeten worden, ook komt bijvoorbeeld de uitvoering van de Jeugdwet bij gemeenten te liggen. De Raad verwacht dat deze grote decentralisatieoperatie niet altijd vlekkeloos zal verlopen en acht, zeker in de startperiode, de kans op foute beslissingen aanwezig. Dit zal zijn weerslag hebben op het rechterlijk apparaat.

Verantwoordelijkheden en bevoegdheden gemeente

Gemeenten worden verplicht om een periodiek plan op te stellen waarin de beleidsvoornemens met betrekking tot de maatschappelijke ondersteuning worden opgenomen. Bij verordening dient de gemeenteraad regels vast te stellen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van het plan. Het wetsvoorstel geeft in de artikelen 2.1.2 en 2.1.3 globaal aan wat het plan moet regelen en welke onderwerpen in een verordening verder uitgewerkt moeten worden. Het wetsvoorstel bepaalt niet tot in detail wat er in de verordening opgenomen moet worden. Gemeenten zijn niet verplicht om in detail vast te stellen wanneer men in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening. Wel moet de gemeente

---

² Zoals de Omgevingswet en de Jeugdwet.

de Rechtspraak

datum 4 september 2013
pagina 3 van 10

in zijn verordening inzicht geven in het proces tot aan de beslissing op de aanvraag van de maatwerkvoorziening.

Het wetsvoorstel biedt gemeentebesturen zeer veel vrijheid. Het feit dat gemeenteraden een grote beleidsvrijheid hebben bij de exacte inrichting van hun verordening, leidt ertoe dat er (grote) verschillen zullen ontstaan tussen de verschillende gemeenten. Hierdoor kan in de ene gemeente een voorziening wordt toegewezen terwijl deze voorziening in een andere gemeente in een soortgelijk geval wordt afgewezen. De Raad wijst er op dat een dergelijk versnipperd beleid binnen Nederland zal leiden tot rechtsonzekerheid van burgers en naar verwachting tot een toename van de procesbereidheid.

II Maatwerkvoorzieningen

Algemeen

Om als zorgzoekende in aanmerking te komen voor een maatwerkvoorziening, dient eerst een wens hiertoe bij het college kenbaar gemaakt te worden (artikel 2.3.2). Het college start vervolgens een onderzoek en rapporteert de uitkomsten van het onderzoek terug aan de zorgzoekende. Vervolgens kan de zorgzoekende op basis van de uitkomsten van het onderzoek een aanvraag voor een maatwerkvoorziening indienen (artikel 2.3.5). Het onderzoek door het college duurt maximaal zes weken en het college beslist uiterlijk binnen twee weken op de aanvraag. Tegen de beslissing van het college op de aanvraag kan een zorgzoekende bezwaar en beroep instellen op basis van de Awb.

Rechtsbescherming

De voorgestelde werkwijze³ wijkt af van de bestaande systematiek van de Awb. In de systematiek van de Awb doet een betrokkene een schriftelijke aanvraag en daarop wordt door het bevoegde bestuursorgaan beslist binnen de geldende beslistermijnen. Tegen de beslissing op de aanvraag kan bezwaar en beroep worden ingesteld. Houdt het bevoegde bestuursorgaan zich niet aan de beslistermijn dan kan betrokkene een beroep doen op de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen.

De in het wetsvoorstel opgenomen afwijking van de bestaande Awb systematiek levert de volgende problemen op:

- Het besluitvormingsproces op basis van dit wetsvoorstel vangt niet aan met een *aanvraag* maar met een *melding* van een zorgzoekende aan het college dat hij maatschappelijke ondersteuning behoeft. De Raad vraagt zich af wat de status is van (de uitkomsten van) het onderzoek van het college, nu daaraan geen aanvraag is voorafgegaan. Het is de vraag of dit een appellabel besluit is of dat de zorgzoekende eerst een voorziening moet aanvragen alvorens een appellabel besluit te krijgen.

- Het is mogelijk dat een college het onderzoek niet binnen zes weken afhandelt. Uit de Memorie van Toelichting (MvT) bij de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen blijkt dat er alleen een beroep op de bepalingen uit deze wet kan worden gedaan als er sprake is van een aanvraag. In de situatie van het onderhavige wetsvoorstel is er echter nog geen aanvraag gedaan. Het feit dat een zorgzoekende geen rechtsmiddelen kan instellen tegen een traag college, is onwenselijk en betekent feitelijk dat een zorgzoekende de mogelijkheid tot rechtsbescherming⁴ wordt onthouden.

---

³ Eerst een melding moeten doen en daarna pas een aanvraag mogen indienen.

⁴ Op basis van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen.

de Rechtspraak

datum 4 september 2013
pagina 4 van 10

- Het wetsvoorstel bepaalt dat in geval van spoed een tijdelijke maatregel kan worden getroffen. Ook hier speelt de vraag hoe dit kan worden afgedwongen zolang er nog geen sprake is van een formele aanvraag.

In de MvT is volgens de Raad niet afdoende beargumenteerd waarom wordt afgeweken van de systematiek van de Awb. Zeker nu de voorzieningen niet meer genormeerd zijn, is er weinig reden om de mogelijkheid van een aanvraag te beperken tot een specifieke voorziening zodat wat nu als melding wordt getypeerd ook als aanvraag zou kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad ziet geen reden om af te wijken van de systematiek van de Awb terwijl de gekozen opzet wel tot gevolg heeft dat bij een vertraagde besluitvorming de zorgzoekende met lege handen staat en de zorgzoekende door middel van een negatief onderzoeksresultaat mogelijk ten onrechte wordt ontmoedigd om een aanvraag te doen. Daarnaast is het onduidelijk wat de status is van het onderzoek en op welke wijze de zorgzoekende tegen de uitkomsten van dat onderzoek in het geweer kan komen. De Raad verzoekt u aansluiting te zoeken bij de systematiek van de Awb en het wetsvoorstel in die zin aan te passen.

Inhoudelijke opmerkingen

De Raad merkt op dat in de artikelsgewijze toelichting van het wetsvoorstel bij artikel 2.3.2 een belangrijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds de eigen kracht en de gebruikelijke hulp (artikel 2.3.2 lid 2 sub b) en anderzijds de mantelzorg of andere hulp uit het sociale netwerk (artikel 2.3.2 lid 2 sub c) die moeten worden betrokken bij de beoordeling of betrokkene kan voorzien in de verbetering van zijn zelfredzaamheid of participatie dan wel opvang. De toelichting impliceert dat de eigen kracht en de gebruikelijke hulp uit het sociale netwerk van betrokkene eerst door betrokkene moeten worden ingezet voordat hij in aanmerking zou kunnen komen voor een maatwerkvoorziening. Gaat het echter om mantelzorg of andere hulp uit het sociale netwerk van betrokkene dan dient te worden nagegaan of er mensen zijn die deze hulp kunnen verlenen én of die mensen bereid zijn om die hulp te verlenen. Is dat niet het geval dan komt men voor een maatwerkvoorziening in aanmerking. Een onderscheid, dat van zo groot belang is voor het al dan niet toewijzen van een maatwerkvoorziening, dient volgens de Raad niet in een artikelsgewijze toelichting te worden opgenomen, maar moet uitdrukkelijk in de wet zelf worden vastgelegd. De Raad verzoekt u het wetsvoorstel in deze zin aan te passen.

Gebruikelijke hulp in artikel 1.1.1 is omschreven als “*hulp die naar algemene opvattingen in redelijkheid verwacht mag worden van de echtgenoot, ouders, inwonende kinderen of andere huisgenoten*”. De Raad wijst erop dat wettelijk alleen echtgenoten elkaar hulp en bijstand verschuldigd zijn. Indien het de bedoeling is om in dit verband een ruimere wettelijke zorgplicht te creëren dan is de Raad van mening dat dit helder in de wet dient te worden omschreven en gedefinieerd. Nu geldt dat niet duidelijk is op welke rechtsgrond anderen dan echtgenoten verplicht zouden zijn om de veronderstelde hulp te verschaffen. Hierdoor kan degene die op die hulp is aangewezen tussen de wal en het schip vallen. Omdat er - buiten het huwelijk - geen wettelijke verplichting is om de hulp te verlenen kan hij deze niet afdwingen, maar hem kan wel de voorziening worden geweigerd omdat er iemand is die deze hulp zou kunnen verschaffen.

de Rechtspraak

datum 4 september 2013
pagina 5 van 10

Een ander punt is dat in de wettekst wordt gesproken over “inwonende kinderen”. In de artikelsgewijze toelichting bij artikel 1.1.1 wordt echter gesproken over “inwonende of in de buurt wonende kinderen”. Dit wekt verwarring. De Raad verzoekt u wettekst en toelichting met elkaar in overeenstemming te brengen. Ten slotte is niet duidelijk wie behoren tot de in artikel 1.1.1 genoemde “andere huisgenoten”. Wordt bijvoorbeeld een student die een kamer huurt ook gezien al een “ander huisgenoot”. Verzocht wordt dit in de toelichting te verhelderen.

III Eigen bijdrage

De gemeente kan zowel voor het gebruik van een algemene voorziening als voor het gebruik van een maatwerkvoorziening een eigen bijdrage vragen. Voor wat betreft de maatwerkvoorziening geldt dat de gemeente deze afhankelijk kan stellen van inkomen en vermogen. Het Centraal Administratie Kantoor (CAK), een zelfstandig bestuursorgaan, is op basis van het wetsvoorstel belast met het opleggen en de inning van de eigen bijdrage. De MvT geeft aan dat nadere regels met betrekking tot het vaststellen van de inkomens- en vermogensafhankelijke bijdrage in een nog op te stellen AMvB zullen worden opgenomen. De Raad verzoekt u in (de toelichting bij) de AMvB op te nemen, op welke wijze de rechtsbescherming van de rechtzoekende ten aanzien besluiten van het CAK is geregeld. Daarbij gaat de Raad ervan uit dat tegen deze besluiten van het CAK de mogelijkheid tot het indienen van bezwaar en beroep conform de regels van de Awb, openstaat.

IV Toezicht en handhaving

Gemeenten zijn niet alleen integraal verantwoordelijk voor de kwaliteit van het beleid en de uitvoering van de maatschappelijke ondersteuning, maar ook voor het toezicht op de uitvoering en de handhaving.

Binnentreden woning

Het tweede lid van artikel 5.1 van het wetsvoorstel bepaalt dat in afwijking van artikel 5:15 Awb een toezichthouder bevoegd is om zonder toestemming van de bewoner een woning te betreden indien dat nodig is voor het uitoefenen van toezicht op een cliënt aan wie een maatwerkvoorziening is verleend. De toelichting bij artikel 5.1 stelt ter motivering van deze afwijking van de Awb het volgende “*het uitoefenen van toezicht op de wijze waarop een door de gemeente gecontracteerde aanbieder de ondersteuning levert dan wel de cliënt zijn verplichting naleeft, zou vaak niet goed mogelijk zijn indien de toezichthouder uitsluitend met toestemming van de bewoner(s) van de woning toegang zou hebben*”.

De Raad is van mening dat deze zeer vergaande bevoegdheid in het wetsvoorstel onvoldoende is onderbouwd en wijst daarbij op de volgende punten:

- De CRvB heeft bepaald dat, in geval van gerede twijfel over de juistheid van de gegevens die zijn verstrekt, een huisbezoek ter verificatie van bijvoorbeeld het recht op bijstand een noodzakelijk en adequaat controle-instrument kan zijn. Bij de inzet van een dergelijk instrument moet recht worden gedaan aan de in artikel 8, eerste lid EVRM en artikel 10, eerste lid Grondwet besloten waarborgen ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Dit betekent dat, alvorens een ambtenaar een woning mag betreden, hij zich legitimeert, mededeling doet van het doel tot binnentreden en toestemming aan de bewoner vraag om binnen te mogen treden. Tevens deelt hij mee wat de gevolgen zijn van een weigering om binnen te mogen treden. Dit wordt de procedure van “informed consent” genoemd en is

de Rechtspraak

datum 4 september 2013
pagina 6 van 10

vaste jurisprudentie van de CRvB.

- Op 1 januari 2013 is de wet, houdende een regeling in de sociale zekerheid van de rechtsgevolgen van het niet aantonen van de leefsituatie na het aanbod van een huisbezoek, in werking getreden⁵. In deze wet wordt onder meer geregeld wat, in het kader van de sociale zekerheid, het gevolg is van het weigeren van een huisbezoek.

- Het is de vraag of gelet op het ingrijpende karakter van de voorgestelde bevoegdheid wordt voldaan aan de eis van subsidiariteit. Dit beginsel bepaalt dat als een doel (het controleren op rechtmatigheid van bijvoorbeeld een maatwerkvoorziening) via een minder ingrijpende weg kan worden bereikt, die laatste weg genomen moet worden. In de MvT wordt hier geen aandacht aan besteed.

De Raad ziet niet in waarom in het wetsvoorstel een veel verdergaande bevoegdheid tot het binnentreden van een woning zonder toestemming van de bewoner is opgenomen dan thans geldt in het kader van de sociale zekerheid en verzoekt u in het wetsvoorstel zo aan te passen dat het aansluit bij de huidige praktijk.

V Overgangsrecht

Het wetsvoorstel bepaalt dat er ten aanzien van de bestaande AWBZ aanspraken begeleiding, kortdurend verblijf, vervoer en beschermd wonen zoals die met de inwerkingtreding van deze wet zullen komen te vervallen, een overgangstermijn van 1 jaar zal gelden.

Het college krijgt echter op basis van het wetsvoorstel de mogelijkheid om op een eerder tijdstip een besluit in de plaats te stellen van het eerder afgegeven AWBZ-indicatiebesluit. De MvT stelt het volgende: *“Indien de gemeente op zorgvuldige wijze tot een dergelijk besluit komt, en de betrokkene daarmee instemt dan wel het nieuwe besluit- al dan niet nadat betrokkene daartegen in bezwaar en beroep is gegaan- onherroepelijk is geworden, eindigt de overgangstermijn voor die cliënt eerder dan volgens de hoofdregel het geval zou zijn”*. Het is de Raad niet duidelijk welke zorgvuldige wijze er wordt bedoeld en met welke waarborgen deze is omgeven. De Raad verzoekt dit in de MvT te verduidelijken.

---

⁵ TK 2008-2009, 31929, Staatsblad 2012, 463

de Rechtspraak

datum 4 september 2013
pagina 7 van 10

Werklast

De voorgenomen wijze van besluitvorming met een lang voortraject en veel beleidsruimte voor gemeenten, is zeer complex. De ervaring leert dat gemeentebesturen moeite hebben met dit soort complexe processen. Deze werkwijze heeft niet alleen gevolgen voor het besluitvormingsproces en de uitvoeringslasten, maar zal volgens de Raad ook tot veel conflicten leiden nu de wetgever zo weinig houvast biedt. Het wetsvoorstel zal naar verwachting dan ook leiden tot een instroom van extra zaken bij de bestuursrechter in eerste aanleg en bij de Centrale Raad van Beroep (CRvB) als hoger beroepsrechter.

Eerste aanleg – zaaksantallen

Huidige groep AWBZ

Mensen die momenteel aanspraak maken op een voorziening op basis van de AWBZ gaan één – op – één over naar de WMO. Deze overgang zal tijdelijk extra zaken opleveren bijvoorbeeld als een zorgzoekende zich niet kan vinden in het besluit dat de gemeente in de plaats stelt van een bestaand indicatiebesluit.

Voor mensen die in 2015 nog extramuraal zorg uit de AWBZ ontvangen moet rekening worden gehouden met het gegeven dat gemeenten minder budget hebben en de zorgzoekende daardoor waarschijnlijk minder ondersteuning kan worden geven dan hij gewend is. Voor het jaar 2015 leidt dit naar verwachting tot circa 800 extra zaken, in 2016 tot circa 140 extra zaken. Na 2016 komen zaken op basis van overgangsrecht niet meer voor.

Nieuwe aanvragen WMO

Zorgzoekenden die in 2015 of later een beroep doen op ondersteuning, moeten zich richten tot de gemeente. De gemeente krijgt veel beleidsruimte om de opdracht die voortvloeit uit het wetsvoorstel, in te vullen. Niet elke gemeente zal de wet op eenzelfde manier invullen, zowel wat betreft de mate waarin ondersteuning wordt geboden als in de mate waarin restrictief wordt opgetreden. De intentie die uit de wet spreekt om eerst in het eigen sociale netwerk te zoeken, is ook zeer conflictgevoelig. Voorts wordt opgemerkt dat er een balans is tussen de algemene- en maatwerkvoorzieningen die een gemeente aanbiedt. Als een gemeente meer algemene voorzieningen treft zal het niveau van maatwerkvoorzieningen naar verwachting lager liggen. Als er dan een maatwerkvoorziening wordt getroffen dan bepaalt de gemeente hoe hoog de eigen bijdrage is, voor welke zorg deze geldt en of het vermogen van de zorgzoekende meespeelt bij de vraag naar de hoogte van de eigen bijdrage. Alle genoemde punten waarbij de gemeente een keuze moet maken kunnen onderwerp van geschil zijn. Als gevolg hiervan verwacht de Raad structureel circa 235 extra zaken per jaar.

Eerste aanleg - zaakwaarte

Omdat het nieuwe wetgeving met een complexe inhoud betreft zullen naar verwachting de eerste twee jaar relatief meer zaken meervoudig worden afgedaan. Deze zaken zijn dan ook arbeidsintensiever. In de doorrekening is dit effect alleen in de eerste twee jaar meegenomen.

de Rechtspraak

datum 4 september 2013
pagina 8 van 10

Hoger beroep - zaaksaantallen

Meer zaken in eerste aanleg zal ook leiden tot een stijgend aantal zaken bij de CRvB. Deze stijging van het aantal zaken zal naar schatting een jaar na invoering van de wet pas optreden dus in 2016. De verwachting is dat het hoger beroepspercentage vijftien procent zal bedragen.

Hoger beroep – zaakswaarte

De verwachting is dat de genoemde extra zaken bij de CRvB van een gemiddelde zaakswaarte zijn. Dit komt omdat de CRvB de zaken al overwegend meervoudig afdoet.

Voorgaande komt neer op de volgende werklastgevolgen in aantallen zaken:

Totale werklastconsequenties (aantallen)

	2015	2016	2017	2018	2019
Extra instroom	234	234	234	234	234
Extra t.g.v. overgangssituatie	808	143	0	0	0
Extra hoger beroepen totaal	0	156	57	35	35

En dit heeft deze financiële consequenties:

Totale werklastconsequenties (geld)

	2015	2016	2017	2018	2019
Mutatie als gevolg van aantallen	€ 2.267.725	€ 1.301.509	€ 677.500	€ 605.507	€ 605.507
Effect wijziging gemiddelde zaakswaarte	€ 5.194	-€ 41.807	-€ 63.999	-€ 57.848	-€ 57.848
Effect behandeltime per zaak	€ 0	€ 0	€ 0	€ 0	€ 0
Totale effect wetsvoorstel	€ 2.272.920	€ 1.259.703	€ 613.501	€ 547.659	€ 547.659

de Rechtspraak

datum 4 september 2013
pagina 9 van 10

Tot slot

Indien na het uitbrengen van dit advies het wetsvoorstel op belangrijke onderdelen wordt gewijzigd of indien uit nadere uitvoeringsregelgeving belangrijke werklastgevolgen voortvloeien, dan wordt de Raad graag in de gelegenheid gesteld daarover aanvullend te adviseren. Met het oog op de voorbereiding van de gerechten op de invoering van het uiteindelijke Wetsvoorstel, stelt de Raad het op prijs op als hij geïnformeerd wordt over de indiening van het Wetsvoorstel bij de Eerste Kamer en de plaatsing van de definitieve wetstekst in het *Staatsblad*. Ook eventuele nadere regelgeving volgend op dit Wetsvoorstel met gevolgen voor de rechtspleging valt binnen het adviesrecht van de Raad. Voor zover van toepassing, ontvangt de Raad graag een adviesaanvraag voor deze nadere regelgeving.

Hoogachtend,

mr. C.H.W.M. Sterk
Lid Raad voor de rechtspraak

de Rechtspraak

datum 4 september 2013
pagina 10 van 10

Wetstechnische bijlage

- In het tweede lid van artikel 2.3.2 bepaalt het wetsvoorstel dat het college de melding van een zorgzoekende uiterlijk binnen zes weken onderzoekt. In de artikelsgewijze toelichting wordt echter een maximale termijn van vier weken redelijk geacht om de melding van een zorgzoekende te onderzoeken. De Raad gaat ervan uit dat het hier om een schrijffout gaat en dat uitgegaan moet worden van een maximale termijn van zes weken. De Raad is van mening dat de in het wetsvoorstel gekozen termijn van zes weken erg optimistisch is, gelet op het hiervoor geschetste traject.
- In artikel 6.22 wordt in onderdeel A voorgesteld in artikel 10 van bijlage 2 van de Awb “Wet maatschappelijke ondersteuning” te vervangen door “Wet maatschappelijke ondersteuning 2015”. In onderdeel B wordt dit voorgesteld voor artikel 20 (bedoeld is waarschijnlijk artikel 2) van bijlage 3 van de Awb. Omdat voorlopig ook procedures tegen de Wet maatschappelijke ondersteuning zullen blijven bestaan, zou in plaats van “vervangen” de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 op de genoemde plaatsen “toegevoegd” moeten worden.